

SHÜTI promó

by

Nemes Márk

2016-ban kezdtem el dolgozni a SHÜTI-ben. Kezdetben két, majd végül egy hallató munkáját és tanulmányait segítettem.

Úgy gondolom, hogy az ilyen jellegű munkához kell egyfajta elhivatottság, mivel a sérült hallgatók előrehaladásának érdekében mindent egy másik szemszögből kell néznünk, a saját szokásinkat, igényeinket kicsit háttérbe kell szorítani. Ezt a munkát nem lehet csak úgy megtanulni egy könyvből vagy egy rövid pár délutános képzésből. Minden segített hallgató külön történet, egyedi problémákkal, gyengeségekkel és erősségekkel, igényekkel és célokkal. A személyi segítőnek az a feladata, hogy az általa segített sérült hallgatónak megadja a lehetőséget, hogy maximálisan kihasználhassa a magában rejlő potenciálját és adott hátrányos helyzete ebben ne gátolja semmilyen téren. Így például a mozgássérült helyett gépelni-, a látás sérültet kísérni-, a tanulási nehézségekkel küzdőt motiválni és támogatni kell. Persze ezek leírva egyszerűnek tűnnek, de a munka során mindig kicsit bonyolultabb a helyzet, hiszen minden egyes felvett tárgy és oktató, valamint a tárgyak anyaga is más problémákkal állítja szembe a segítő és a hallgatót is. Így van, hogy digitalizálni, vagy hangoskönyvbe formázni kell egy adott tankönyvet vagy szakirodalmi tételt. A rossz idő miatt nehezebben mozgó mozgás és látássérültek helyzete szintén újabb problémákat okozhat, ezekre pedig gyors és rugalmas megoldást kell találni. A vizsgák és számonkérések sem egyszerűek, és szükséges az adott oktatóval is egyeztetni azok lehetséges módjairól. Ezen felül pedig még számtalan kisebb gond is előkerülhet...

Természetesen ekkor felmerül a kérdés, hogy ezek után miért éri meg egyáltalán a sérült hallgatókkal foglalkozni, nekik segíteni? Nos, erre rengeteg sablonválaszt adhatnék, de helyette leírom, hogy én mit nyertem a közös munkából. Hátha valakinek megtetszik egy-két apró részlet és azon kapja magát, hogy ő is szívesen belekezdene valami hasonlóba... Megtanultam, hogyan kell más közegből érkező emberekkel dolgozni, túllendülni a kulturális-nyelvi gátakon és megoldani az esetleges ebből adódó konfliktusokat. Lehetőségem adódott idegennyelvet gyakorolni, aktívan írni, beszélni, olvasni. (Sajnos, mint tudjuk, az utóbbiakra az egyetemen meglehetősen limitált keretek vannak a képzések többségében.) Megtanultam-többek közt- irodai közegben dolgozni, fejleszthettem a számítógépes tudásomat és a problémamegoldó képességemet. Beletanulhattam speciális programok használatába is, amik a tanulmányaim során is jól jöttek. Mélyebb rálátást szereztem az egyetem hivatali működésére, megismertem az adminisztratív folyamatok és pályázatok rendszerét, az adott egyetemi munkacsoportok működését és a kiépített kapcsolatokkal a saját előrehaladásomban felmerülő problémákra is könnyebben megoldást találtam. Lehetőségem adódott tanítani, előadni és megismerni egy másik diszciplínát a közös munka során.

Ráadásul mindeközben egy sérült hallgató előrehaladását is segíthettem, akivel baráti viszonyt ápolok és élvezem a közös munkát. Rugalmasan rakhatom össze a munkaóráimat az adott hét egyetemi és egyéb terhelései szerint. Nem szükséges fix munkarendben dolgoznom vagy túlóráznom. A munkaóráim dokumentációját nem kell túladminisztrálni, vagy papírokkal rohangálni miattuk a hó végén aláírásokat kergetve. Ráadásul munkámat az egyetemi campuson végezhetem –ahol egyébként is az óráim vannak– egy hatékony támogató csoport segítségével. Megjegyzem, a bruttó 1176 Ft-os fizetés sem rossz mindezért a szabadságért.

Remélem néhány olvasónak megtetszettek az itt leírtak, és nemsokára találkozunk a SHÜTI személyi segítői csapatában.